

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΚ. ΖΑΜΑΚΟΥ'ΙΣ

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΙΣΤΑ

ΕΝ βρισκεις, Κλοτύδη, ότι ο πιανίστας σου απόψε δεν ειναι διόλου σάι κέρια του, ότι δεν έχει καθόλου πρόοδον; ρώτησε ή κ. Φιλίππιδ την κ. Ριβέτι. Στο ταγκό κάπι κατάφερε. Στο φρέξ όμως ειναι ανώτερος...

—Αλήθεια, άπάντησε ή οικιαδέσποινα. Το παιζιμό του απόψε ειναι άρρητο και μονότονο... Και όμως, ειναι ο Φριζώ, ο περιφημος Φριζώ, μοναδικός στο είδος του και περιζήτητος... Δεν μπορώ να καταλάβω τι έπαθε απόψε... Σνήθηος ειναι καταπληκτικός, με τη ζοηροτήτα του, με τα τραγούδια που λέει καθός παίζει, με τις άναρθρες χρονιές του... Μονάχος του παίζει ολόκληρη τζάζ. Τούβάλα, μάλιστα, όπως και την άλλη φορά, μαι καταφορά πλάι στο πεντάκι, για να χτυπάει κάθε τόσο, αυτός όμως ούτε την άγγιξε απόψε... Κιτι θα τού συμβαίνει, άσφαλώς. Έλα να τον ξεντιοποιω λιγάκι...

Η δυό νεαρές κυρίες, μαζύ με τους θαλάσσιους τους, πλησίασαν πρός το πιάνο, που έπαιζε ο Ξακουστός Φριζώ, δλωσδιόλιον μηχανικά κ' άφηρημένα... Τό όργανό και ταραχίνο προσώπο του Ξειχνε πως δεν ήταν διόλου στις καλύτες του.

—Κόρη Φριζώ! τού ειπε, κάνοντας την πρόσχαρη, ή κ. Ριβέτι. Ειδετε; ειδετε; Σας έδωλα κ' απόψε μια καταφορά κάτου, για την άπομύηση της τζάζ-μπάντ, που τόσο την πετυχαίνετε... όταν έχετε διάθεσι... Απόψε όμως μου φαίνεται κάπως άκωστος...

—Ο πιανίστας έβγαλε έναν βαθύ στεναγμό και άμείσως Ξεφώνισε: —Δεν μπορώ πιά! Είν' αδύνατον να Ξεκαλοούθησω!... Σημάθηκε και διάσχυο το σαλόνο, κλαίγοντας με λυγμούς, κ' έφτασε στον αντίπαλο, με τό πόσολο χωμένο μέσα στο μαντήλι του. Καμιά σαρανταριά ξενιάρια, που χορεύανε στο μεγάλο και μικρό σαλόνο, μείνανε με τό πόδι στον άέρα.

—Μά τι συμβαίνει, τι τρέχει; ρωτούσε βλος ο κόσμος. —Ο πιανίστας μάς παρατίσσε στη μέση... —Ειναι άρρωστος; ... —Όχι, κλαίει!... —Ο κ. Φριζώ είχε καθήσει τώρα στον αντίπαλο κ' άλήθεια έβλαψε σαν μικρό παιδί, που βρίζεται στη μεγαλύτερη άπειρία... Η οικοδέσποινα και πολλές άλλες κυρίες πήγαν μ' ένδιαφέρον και συμπάθεια κοντά του. —Πήτε μας τί σας συμβαίνει, κ. Φριζώ; ρώτησε ή κ. Ριβέτι.

—Τίποτα, τίποτα..., άπάντησε με λυγμούς ο πιανίστας. "Α! Δεν άντέχω! Δεν μπορώ πιά! Δεν μπορώ πιά! Είμαι πολύ δυστυχισμένος!... Με συγχωρείτε, κυρία μου, σάς παρακαλώ να με συχωρέσετε. Ειναι προτιμώτερο να φύγω. "Αν θέλετε, πέστε να μου δώσουν το παλιό τού το καπέλλο μου, παρακαλώ... "Ω! Θέσι μου! Τι θ' άπογίνω; Νά φύγω ο πιανίστας; Στις έντεκάμιση ή ώρα; Μόλις δηλαδή άρχισε να ζωρηστέη ο χορός; Και πού να βρούνε άντακαταστάη αυτή την ώρα; Αυτό θα ήταν ή τελειωτική καταστροφή!...

Η οικοδέσποινα πήγε να τρελλαθί από τό κακό της. Δεν είχε Ξανασυμβή τέτοιο κακό, ούτε σ' αυτήν, ούτε και σε καμιά άλλη άπ' τις φίλες και τις γνωστές της. Νά φύγη, λέει, ο πιανίστας, τέτοια ώρα; ... —"Όχι, δεν ειναι δυνατόν, κ. Φριζώ, να μάς κάνετε αυτό τό κακό!... Για σταθίτε να ίδουμι τί μπορούμι να κάνουμε για σάς!... —"Ω, κυρία μου! Δεν μπορούμι άπολύτως τίποτε... Κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει σ' αυτή την περίπτωση. "Άλλως τε ειναι κάτι που ένδιαφέρει μονάχα μένα! Ξεκαλοούθωσε να λήη με λυγμούς, βλο και δυνατωτέρως, ο περιφημος πιανίστας. Για μένα όμως ειναι κάτι τό τρομερό, τό άράνταστο, τό φριχτό, τό άπεριγראτο!... —Πέστε μας, επιτέλους... Ξεσηγήητε!...

—Η φιληγάδα μου, ή φιληναδούλα μου... Με παρατίσσε κ' έφυγε!... Τά τσογραφίσαμε λιγάκι στο φαγητό... Είχαμε κάποιον μαι τρομερή σσηνη. Γι' αυτό κ' άργισα λιγάκι γάφωσι... Λίγο έμεινε μάλιστα να μιν έρθο διόλου, και να σάς πώ, θα ήταν προτιμώτερο αυτό... Δωλον, από λόγο σε λόγο, ή σσηνη κατάντησε φοβηρή κ' ή φιληναδούλα μου Ξεαγοήθηκε, έγινε μαννάδα και σηκώθηκε κ' έφυγε... Καθός ήμωνα κ' έγώ φουρισμένος, την άφησα κ' έφυγε κεινη την ώρα. "Απ' τη στιγμή όμως που κάθησα στο πιάνο, βλο εκεί στοιφογραφεί τό μυαλό μου... Η καρδιά μου πονάει... Με πόνουν ζάλες... Πού νάσαι; Πού να πύγε; Πέστε μου, πού να πύγε ή μικρούλα μου; ...

—Μά, τό πιθανώτερο, στήσι μαζιάς της... —Δεν έχει μαιά... "Η δάχη φίλο και θα πύγε να τον βρη, ή δάπεσε στο Σηρόνανα!... "Άλλη λύσις δεν ύπάρχει... Κι' έγώ, που την άγαπώ, που την λατρεύω... "Ω! Τι θά γίνο! Τι θά γίνο ο δυστυχισμένος! Πρέπει να φύγω, να φύγω άμείσως!... Δεν μπορώ να μείνω... Τά φράκα και τά σόκιν κ' ή πολυτέλης Ξεκουστος τουαλέττες τριγύρωσαν τώρα τον δυστυχισμένο μουσικό με συμπόνο, παρ' όλη την θαλασσοπόσι της Ξεπερίδος. "Η κ. Ριβέτι προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον παρηγορήση.

—Μά μίν γάνετ' έτσι, άγαπητέ μου κ. Φριζώ. Τό πράγμα δεν ειναι και τόσο σοβαρό... Μιά Ξεροκαμιά, δεν βασούτε!... Ού την βριτί σίγουρα στο σπίτι σας, όταν θα γυρίσετε... "Άφηστε την τώρα, έσπε της τόν καρπό να σηφερθί και να έπιστρέφει στη φοιτήτα σας... Έλάτε, πρέπει να διασχεδάσετε, να Ξεκαύσετε και σάς λιγάκι... Έλάτε να παίζετε λίγο πιάνο... Χαρούμενα, παταχι κομμάτια... Νά φήγουν ή θάθερες σκέψεις άπ' τό κεφάλι σας!... Έλάτε, δεν μπορούμι να καταστρέφετε έτσι τη σομαρέ μου... —Μά δεν θέλετε να καταλάβετε τη θέσι μου, κυρία μου. "Η φιληναδούλα μου, σάς λέω!...

—Μίν είσαθε τόσο έγυστίσι, κ. Φριζώ. Για όητε πόσος κόσμος σάς περιμένει για να χορήγη... Μή τού θέλετε λοιπόν τό χαιτίμο!... —Μά πως θέλετε να παίζω πιάνο, κυρία μου, όταν πονάη ή καρδιά μου; Ξεκαλοούθωσε να λήη ο δυστυχισμένος, ένω να μάτια του τρέχανε ποτάμι τά δάκρυα...

—Ο ένας κάπταζε τόν άλλον, χωρίς κανείς να Ξέρη τι να πύ. Ένας γέρος στρατηγός πληρώσις κ' ειπε με πολλή σοβαρότητα: —Ένας πιανίστας να παρατίσσε τό πιάνο του και να φύγη, ειναι σάν στρατιώτης που λιποταχί μπροστά τόν ένθρο!... —Τοφραξίστε με, να ήσυχάσω! στέναζε ο δυστυχισμένος ο Φριζώ. —Έχω μιά ιδέα! φώναζε Ξεκαμιά ή κ. Ριβέτι. Νά πύη ένας από τους κυρίους σπίτι σας, κ' άν ή φιληναδούλα σας είν' εκεί, όπως φαντάζομαι, να μάς την φέρη άμείσως δδω!... "Αν δεν είν' εκεί, τότε, βέβαια, δεν θα μπορούσιμε να σάς κοιτασοιμε περισσότερο. Λέχεσθε; ... —"Ας ειναι κ' έτσι, ειπε ο πιανίστας. Κάνετε μονάχα γρήγορα...

Ένας άπ' τους νεαρούς χορευτές άρπασε τό παλιό του άμείσως, πήδησε στ' άμάξι του κ' έφυγε στη στιγμή. Πήρανε τον κ. Φριζώ στον κωπονήρη, τόν πόσολο μερικά ποτήρια Πουρτό και τσιγάνα, για να σινέληθι λιγάκι, τόν κάθησαν κατόπι στο σακιάι τού πιάνου και τού άκούηθησαν τά χέρια πάνω στο κλαβί.

Τονωμένος κάπως άπ' τό άρθρο ποτό, ο δυστυχισμένος κ. Φριζώ άρχισε να παίζη σάν αυτόματο, προς μεγάλην ίκανοποίησιν όλου τού κόσμου, που Ξαναμπαίχε στο χορό.

Πέρασε έτσι ως μισή ώρα, όταν ακούσθηκε τό κροδύνη της Ξοποτασε... Ο πιανίστας ανατίθησε πάνω στο σακιάι του, σάν να είχε έλατήριο, σηκώθηκε ύψιος, ένω όλον τά βλέμματα κερφόθησαν προς την πόρτα της άποthesis, γιατί τώρα έπρόκειτο να ή στραφωθί τό γλέντι για καλά, ή να πάρουμε τά κατελλάκια τους, τά παλτουδάκια τους, και να φήγουν δλω!...

Κι' έπειτα από μιά στιγμή, άπ' τη μεγάλη κ' άνοστούσιστη είσοδο τού σαίσιου, παρουσιάστηκε στα κατάπληκτα μάτια όλων, που περιέμαν να ίδουη την Φιληναδούλα τού καλλιτέχη, μαι ώρημη κοντηή γυναίκα, βλογοκαμμένη, μαι σσητή κροά, μαι δουλάρια, με φορεμα νεοκωτέ, ντυμένη στα μεταφωτά, μοντελλάια! "Ηταν ή φίληναδούλας, ή μικρή άκαρδη, ή άσπλαχη, που έφυγε τό φράσι στα χείλη τού δυστυχισμένου τού κ. Φριζώ. Είχε γυρίσει στο σπίτι της κ' ο άποσταλμένος της κ. Ριβέτι τά κατάφερε και την έφερε μαζύ του.

—Έδδβήη! Λατρεία μου! φώναζε χαρούμενος ο πιανίστας, ένω φιλοδός χωρίς καμιά ντροπή, μπροστά τού καταπληκτικού κ' εύθιμο άπ' αυτά άκροατήρη, τό πελώριο εκείνο άντιμεινο των έρωτικων του παλμων.

—Και τώρα, κυρίες και κύριοι, πρόσθεσε γελώντας, τρισευτυχισμένος, έμπρός! Στο χορό!... Κυρία Ριβέτι, είχα ίσοχρόνο να παίζω ως τις 2. "Ε, λοιπόν, τώρα θα μείνω ως τις 5, άν ο κύριοι έχουν, 6-πως πιστεύω, την καλοσύνη να περιποιηθών τη μικρή μου και να την χορεύουν ποτέ-ποτέ. "Εμπρός, στο χορό!... "Απόψε θα ήητε τον Φριζώ στις δόξες του!...

Τά νεωικά χέρια τού πιανίστα πέσανε σάν λυσασαμένα πάνω στο πιάνο, ένω με τά πόδια του κλωσοφες ρουχιάι την καταφορά και βαρούσε τό πάτωμα, σσητή τζάζ-μπάντ. Τό γλέντι κόρησε, ο χορός άναρχε και φούντωσε κ' όλου τους θα θυμωδινα τό άπέλειστο κέρρι και τό μπριό τού κ. Φριζώ εκείνο τό βράδυ. "Ηταν άμύητος!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΚΡΙΣΙΣ

Στον μεγάλο Γάλλο ήθοποίο Κοκελέν διάβασε κάποτε ένας νεαρός συγγραφεύς ένα ήλιθιο πεντάπρακτο δράμα του. Βλέποντάς τον όμως υποκομισμένο, διέκρινε την άνάγκοσι κ' ειπε με παράπονο: —Πώς θα μου πύτε άποσχεχίται την κρίσι σας για τό έργο μου, κύριε, άφου κοιμάστε; Κι' ο Κοκελέν άτάραχα: —Μά ο ύπνος μου, φίλε μου, ειναι ή πιό εδουενδητή κρίσις για τό έργο σας!...

—Δεν μπορώ πιά! Είν' αδύνατον να Ξεκαλοούθησω!